

OLGA VAN DER MEER

Een band
voor het leven

GROTE LETTER BIBLIOTHEEK
DEVENTER

‘Ik ben weer zwanger.’ Linda Zwarts deed deze mededeling heel terloops, alsof ze constateerde dat het mooi weer was.

Haar zus Manon, die net haar glas naar haar mond bracht, liet haar hand weer zakken en keek over het formicatafeltje heen verbaasd naar haar. ‘Zwanger?’ echode ze. Ze moest deze mededeling even op zich in laten werken; het kwam ook zo onverwacht. Nog geen vijf minuten geleden hadden ze gepraat over de nieuwste zomermode en nu dit. ‘Wat enig voor je,’ zei ze daarna oprecht.

‘Vind je?’ Het klonk cynisch. Linda stak een sigaret op en inhaleerde de rook diep voor ze die in een grote wolk uitblies.

‘Zou je dat nou wel doen? Je weet hoe slecht het is voor je kindje,’ zei Manon bezorgd.

‘Ach, zeur niet.’ Met een geïrriteerd gebaar schoof Linda haar lege koffiekopje en bord van zich af en plantte haar ellebogen op tafel.

‘Tijdens de zwangerschap van Thomas rookte ik ook en hij was kerngezond.’

‘Ik blijf het stom vinden, maar je moet het zelf weten.’

Er viel een stilte tussen de twee zo verschillende zussen, een stilte die opgevuld werd door het geroezemoes van stemmen en het gerinkel van serviesgoed in de lunchroom waar ze zaten.

Manon snapte Linda niet. Als je toch wist dat zo’n klein mensje-in-wording schade kon ondervinden van nicotine, dan stopte je daar toch mee? Maar ja, waarschijnlijk had zij makkelijk praten, ze had nooit gerookt en wist dus ook niet hoe moeilijk het was om te stoppen. Overigens begreep ze haar zus op meer punten niet. Bijvoorbeeld hoe ze zo’n schattig ventje als Thomas, die nu net twee jaar was, de hele dag op een crèche kon doen om zelf aan haar carrière te werken. Als zij ooit een kind zou krijgen, iets waar ze hevig naar verlangde, zou ze er zelf voor willen zorgen, dat wist ze heel zeker.

In een plotseling verlangen naar wat meer vertrouwelijkheid met haar enige zus, boog ze zich over het tafeltje heen en zei zacht: ‘Ik ben een paar maanden geleden met de pil ge-

stopt, Rob en ik willen ook graag kinderen.'

'Gefeliciteerd,' was Linda's sarcastische reactie. 'Overigens was het bij ons niet bepaald gepland.'

'Maar daarom kun je er wel blij mee zijn.'

'Dat ben ik dus niet. Harry ziet het ook niet zo zitten, het is met één kind al zo druk. Tenslotte hebben we allebei ook onze baan nog. Hij wil dat ik abortus laat doen.'

'En doe je dat?' Manon hield haar adem in. Het druiste dwars tegen al haar principes in dat een gezonde vrouw louter en alleen om dit soort redenen een kind weg wilde laten halen.

'Dat kan ik niet,' zei Linda toen eenvoudig. Eventjes verzachtten haar ogen zich en kwam er een tedere blik in. 'Het is al zo'n drie maanden, dus helemaal compleet. Ik kan het gewoon niet. Hoewel het een hoop problemen op zou lossen,' voegde ze er plotseling weer op harde toon aan toe.

'Ik denk eerder dat je er problemen bij zou krijgen,' meende Manon. 'Onderschat een abortus niet, het zorgt meestal voor een heleboel psychische ellende met een lange nasleep.'

'Ach kind, wat weet jij daar nou van?' Lin-

da's stem klonk ongeduldig en weer stak ze een sigaret op, hoewel ze de vorige net uitgedrukt had. 'Jij leeft een veilig beschermd, burgerlijk bestaan met die Rob van je. Allebei een simpele baan zonder mogelijkheden voor de toekomst en nooit eens uit de band springen. Jullie krijgen vast een zoon en een dochter, die modelkinderen worden en dan leven jullie als zo'n reclamegezin. Alles op rolletjes, maar zonder hoogte- of dieptepunten. Ontbijten om half acht, avondeten rond zessen en klokslag elf uur naar bed omdat de volgende dag de wekker weer vroeg afloopt. Bah!'

'Dat is altijd nog beter dan kinderen krijgen en die vervolgens in een crèche stoppen omdat jullie, de ouders, niet bereid zijn om er ook maar iets voor op te geven.' Manon schoof met een wild gebaar haar stoel naar achteren, haar stem klonk laag van ingehouden woede. 'Leid jij maar lekker je yuppenbestaan en laat je kinderen daar de dupe van worden, ik ga naar huis om het eten op te zetten. Mijn man komt namelijk zo thuis en dan heeft hij graag een warme maaltijd.'

Met opgeheven hoofd liep Manon de zaak uit, zonder nog een blik op Linda te werpen, die verbaasd achterbleef. Tijdens de wande-

ling naar huis koelde Manon alweer af en na tien minuten kon ze er zelfs om lachen, hoewel ze oprecht kwaad was op haar zus. Het gezicht van Linda was zo komisch geweest. Ze had zo'n reactie natuurlijk helemaal niet verwacht, meestal liet Manon Linda's commentaar zonder weerwoord over zich heen komen.

Rob was al thuis en hij verwelkomde zijn vrouw met een innige kus. 'Dag liefste, lekker veel geld uitgegeven vandaag?'

'Dat valt wel mee. Wat ben jij vroeg trouwens.' Manon zette de tassen met haar aankopen op tafel en sloeg haar armen om Robs nek.

'Ik had toch maar een halve dienst,' hielp hij haar herinneren. 'Theo heeft me afgelost omdat we al vroeg weg moeten voor het feest van je ouders.' Hij voelde hoe Manons spieren ineens verstrakten. 'Je was het toch niet vergeten?'

'Nee, natuurlijk niet. Ik ben speciaal met Linda de stad in geweest om kleren te kopen, maar we zijn niet bepaald vriendschappelijk uit elkaar gegaan. Als dat de trouwdag van ma en pa maar niet bederft. Toen ik kwaad weg liep, dacht ik daar niet aan.'

'Is ze weer bezig geweest?' Robs gezicht

betrok. Hij had een hekel aan zijn schoonzus en zwager, die het volgens hem veel te hoog in hun bol hadden en neerkeken op iedereen die niet op dezelfde manier leefde als zij.

‘Ze is zwanger.’ Manon ging zitten op de bank en trok Rob naast zich. Woordelijk herhaalde ze het gesprek tussen Linda en haar.

‘Zo’n reactie is niets voor jou, normaal gesproken zou je haar vergelijking met een reclamegezin nog als compliment opvatten ook. Waarom werd je nu ineens zo kwaad?’

‘Het ging niet om wat ze zei, maar om de manier waarop. Alsof ik een klein kind ben dat nergens verstand van heeft en niet verder kijkt dan haar eigen bekrompen wereldje.’

‘Dat is ook niet voor het eerst, zo praat ze altijd. Je weet nu eenmaal dat ze zich heel wat verbeeldt omdat ze een goede baan heeft.’ Rob streek nadenkend over zijn kin en keek zijn vrouw opmerkzaam aan. ‘Weet je zeker dat jouw geprikkelde reactie niet iets te maken heeft met haar zwangerschap?’

‘Misschien wel,’ antwoordde Manon na enig nadenken eerlijk. ‘Zij heeft iets wat ik heel erg graag wil en ze is er niet eens blij mee. Harry wilde nota bene een abortus.’

‘Dat is zijn goed recht,’ zei Rob voorzichtig.

Met afschuw op haar gezicht keek Manon hem aan. ‘Ben jij het daarmee eens?’

‘Dat zei ik niet. Ik bedoel dat dat hun beslissing is en hun leven. Jij noch ik kan daar een oordeel over geven, tenslotte willen wij ook geen inmenging in onze manier van leven en we weten allemaal dat die totaal verschilt van die van hen.’

‘Gelukkig wel,’ verzuchtte Manon hartgrondig. ‘Ik zou absoluut niet met haar willen ruilen.’

‘Dat is beslist wederzijds, dus dring haar dan ook jouw ideeën niet op. Andersom accepteer je dat ook niet. Ondanks haar nogal neerbuigende opmerkingen gaan wij toch ook onze eigen gang.’

‘Je hebt gelijk, ik weet het.’

Manon kroop wat dichterbij Rob toe en hij sloeg zijn arm om haar heen. Ze zaten daar in perfecte harmonie, zoals meestal.

Rob en Manon hadden een goed huwelijk, ruzie was er zelden en als er eens een verschil van mening was dan werd dat uitgepraat. Inderdaad waren er, zoals Linda die middag had gezegd, geen hoogte- of dieptepunten, maar dat hinderde hen niet. Ze leefden rustig hun leventje, deden hun werk als kapster en

buschauffeur en waren gelukkig. Twee jaar geleden hadden ze een flinke prijs gewonnen in de Staatsloterij en dat geld was verstandig belegd, zodat ze ook geen financiële zorgen hadden. Nu wilden ze graag kinderen en de planning was dat Manon dan haar baan op zou geven om zich aan het huishouden en het moederschap te wijden. Traditioneel, dat wel, maar ze stonden er allebei achter.

‘Vind jij ons leven saai?’ vroeg ze opeens.

‘Soms wel, ja. Maar denk je niet dat dat voor iedereen geldt? Zelfs het meest flitsende bestaan went op den duur en gewenning brengt nu eenmaal saaiheid met zich mee.’

‘Misschien wel.’ Manon haalde haar schouders op en kwam overeind. ‘Ik ga wat te eten maken en douchen, anders zijn we nog veel te laat.’

Rob hield haar tegen voor ze weg kon lopen. ‘Laat je niet zo opjatten door Linda,’ zei hij ernstig. ‘Die verandert toch nooit meer, daar moet je je niets van aantrekken. Voor je het weet hebben wij ook een paar kinderen rondlopen hier en geloof me, dan is er van saaiheid echt geen sprake meer.’

‘Zou je denken?’

‘Ik weet het zeker. We oefenen niet voor

niets zoveel tenslotte,' voegde hij er met een brede grijns aan toe.

Manon lachte terug. 'Als het uiterlijk en de intelligentie van kinderen bepaald wordt door de mate waarin de ouders oefenen, dan krijgen wij inderdaad perfecte baby's,' gaf ze toe.

Zingend stond ze een uurtje later onder de douche, ze voelde zich alweer een stuk beter. Ze had zelfs weer zin in de komende avond, het vijfendertigjarige huwelijksfeest van haar ouders. De confrontatie met Linda zou vast wel meevallen, tenslotte hadden ze wel vaker woorden met elkaar, maar het ontaardde nooit in hooglopende ruzies. Trouwens, waar maakte ze zich druk om? Ze hadden nu eenmaal allebei een andere kijk op het leven, dat mocht best gezegd worden. Waarom piekerde ze eigenlijk zoveel de laatste tijd? Alles ging goed: ze had een prima huwelijk, geen geldzorgen, een leuke baan. Kortom, geen enkele reden om ontevreden te zijn. Toch betrapte ze zichzelf de laatste tijd steeds vaker op een gevoel van onvrede, alsof ze iets miste. Was dat nu alleen omdat ze zo naar kinderen verlangde? Als ze heel eerlijk was, moest Manon toegeven dat dat meespeelde, maar het was niet alles. De hoofdreden was doodgewone jaloezie.